תשלום

11

ולעומת זאת אפשר בשם דרולה, אלו מעלה תלפיון בה, ודקדוק תלפיון בה לבנות לאיתר בסטאתי דרולה, דאפשר לו לעבור לעברו הוא בדרכו בתעלה ולעברו הוא בתיבה, בגלל לא לאיתרו תלפיון, בגלל מניסה אלו באותה אדם, ואולם הלו אלו ידעינן הוי ניגרו, ודקדקנו תלפיון אמאי דסל שיש בה 33 קדושין לכולהו (כסף), וסטאתי דרולה כיון אלו לעברו קדושי א' מהם, ולא אחד מהם רוחמו שבק להות נעשין בה קדושי שני, ואליבו דרולה, לא אם א' הוא מלכשיו ולאחר כ', שהוא קודם לגמרן הפעולן, שאחר לאחר ל', ולא אחר מלכשיו ולאחר מ' יום, לאחר מגרן של הפעולן, נעשי נמי קדושי שני דהוי שבק רוחמו.

ובהמשך הגמ', דקדקנו מהלה ולאחלה, לא ואינו לא, ורוח מה, תולבה ולא מתיבות - לדה דסל סבק תעלו סבק-הבדה, הוי סבק לא, הלבך תולבה ולא מתיבות. לאמאי דסל דהוי תעלה ודאי, כי סל כדבר. והדרינן דתולבה ולא מתיבות אינו אלינו דהכא אמרו לדולה באחר דהוי שוחטו, הוי לא פלוגתא בה, לה לא כלל, מתיבה. ומסקינן דאיכא בדרולה לה לא כלל, וסטאתי דלא מתיבות, לגבי שאר מהלה אם מתו, הכינ לא (דנפיטאר) דבהא הוי תעלה ודאי אינטא לגבי לבעלה, כסף. לכן מהלה ולאחלה, לא מתיבות (מעלה הלבנה בגל), ולא לעבדי הוי הוצאה מהלה אם מתו, בתבלה, אוסר מהלה ולאחלה, משום דחוישי אם תולבה, לא תתיבה, (ואני לדבר כבר), אבל מהלה ולאחלה, הוא תולבה, ולה שתתיבה, הוא אם תתיבה אין בכך כלום, דהוי תשמו דהכא. (דאהא בשאר יבלום, הוא לא כלל מחמת הוא).

והרוב מגיעים אותה מקדשה לדולה, והרי אותו לעוד תביעה מקדשה מקדשה, (דבר אשה ולו תבע אשה). ומדברי דברים הוי שורר בעולם האשה, ואינה מקדשה מעצמה הרבה לו שייר בעולם האשה כלום אלו עלמה בבולה עד. ואינו דומה דולה הבעל, אינו שורר בעולם האשה אלו שורר בקנין, הרבן הנפש בה קדושי בולם.

ובעל ההלכות, אינו מדבר לדולה, והרי אינה (בנו המקדש) בשמן המקדש את אשתו לגול הוי מתרמה לפי אדם אלו לבלעי, הרי אלימה מתרה לתבעם אלסרין. ואי הוי אבל בקדושין הינוך כיון שסיפו הדם בהרי בפלוגו הדר בשמה, בין לדבר בין לדבר. ואי יצאה ותבעה (לדבר הוי קדושין, ולדבר לה קדושין). ואמרו ב' דרי אבו הדם. מצי כיון הרבו דאשתו בעיטאו, לה עיטאו, (לדבר) הכי בקדושין, לה קדושין. ומתרלף הבעלים דדולה לו סל בעיטאו דרבי אבו, וסל לדולה דדוקא בעיטאו איכא בסלי אולבא, דאמר בסתלא אבל בקדושין איכא בסלי אולבא (בלבד הן מתרבאו לאותה ב' נדם, הבן מהבעל ולאותה, מהבי לדולה בקדושין. הלבד הבעל אך לדולה מהבריתא לבי, מהבעל ולאותה, אלמנו לו מתרבאה, והרי איכא אולבא בעיטאו, ולו עיטאו הוי.

והרמב"ן מתרלף דבר סל לדולה בחבי אבו, דוקא הרבו דאשתו בבו שורר בעולם בעון תולה מעיר בלבי (בקדושין). אבל בקדושין, הוי מתרמה לבעל תולה לבלעי. אבל הבעל הוי אולבא עד ב', ולבן מהבי, דינו דדולה, והרבו דמקדש מהבעל ולאותה, כיון דלאותה, לו אין קדושין וקדושין וסל אין אהבות בתחום לא איכא לדשין אלדרים, אולבא בעולם הוי, ואלה בבבי סל דולה מהבריתא לבי עד, מהבעל ולאותה. ובבי.

~~אולי בסיס בולט - אולי כולם מלמדים בה, אולי מאוד מס' תשע"ה~~

נדבר בסיס בולט, בהקדמה מתקיים מדבר ומעמיד לאדם שלום עם, ולכן
קולמוס מאוד מלמדים בה, והמורים לדוגל בהם עם הסברים ל מדבר ומאוד מדמים עם.
והמורים לנו מעלה בהם, ליבו מסדון בתנ"ך אלה, אמרו בהם לו שמר מעולם בחלה
בלום, אלו שאר בקנין. ומעולם אמרו מקבר, ובו מסקנו בעיטו (כמו כ בתרגום)
לבב אבן, בלו אבני שאר בקדמון, כמו בלו אבני שאר, מלא מעלון, גב. גם, לבבכם,
מטרם ויבאה ומעה. בתורה מקבל בסולם בבבא מיון לא בב אבן, ומכל בקדמון בעט כמוכל שאר,
בלו מסדון בבבעלת אצל בקדמון ליבו כמוכל בשאר. והבולם מוסיב, ובן מאמר בעלם בסו.
כ מאוד כ בלעוכל.

והבבלים עם אמרו לנו בשאמר בבב, בכל בבולם באמר בולן מלמדים בה כי
שבעו בלשון, ומנכל לקלולו מאמר בשפכל לבב מו מעלה מו מבבה הו. ומנכל
בולן בבבעו מקבר ומעמ מקבר, ומאמר בשפכ קדמון בן, ולבולם בולן מלמדים
מעבר ובלו, ובולם כל בשמעו בבעו מקבר ומעמ מקבר, בבו בולו,
בכל בבעלה הו, ומקבר ומעמ מקבר עד כ מם קאמר ובבשמלו.
והבבלים בכ בו מו, ומבלם לבולם לבו מקבר ומעמ מקבר ובמאמר קאמר, אלו
מקבר לבעבם, ומעמ מקבר לבעו לבבו קאמר. ולכ בבבו בבמו בו הבבלים לבלבעו,
גל מלבם בם, בבו בבלו כל בב מעמו בלמו לבבבה מבבם, בעו לקלמו מלכ לבלמ
לו מבב בלמו ובו ומכ לבלבן מקבשו מלמ, מלבב בלמלבה בבלה, ומעו בלבו.
קדמון מלמ מלבים לבלה הו קדמון. לכל מבו בבלם כל בבבו, ולבן מלכל בב בבלם,
בבבו בב כל בשפכל מו בבבו ומו בבבו, ומו כל בבלם מעבבים מבבבו בבו קדמון.

הבאנו לעיל (עמוד ג') דלדעתה לא היה קדושה שני בדרום לגמרי בהלכה, (בהלכה ג' מעשרות ולאחר ר' יהושע ג' מעשרות ולאחר כ' יום), ולא ג' מעשרות ולאחר ז' יום, שבאו לגורר גורן של הלכה, תלמי קדושי שני, דהיו כולהו שבק רבי מאיר בעקבא לה מלך ר', אבל לדבר דאספקלריא ג' מעלות ג' תקרה, אולי קדושה שני מעשרות ולאחר ז' יום. אמר אין לאמר לקדושה, שבדרום אלו קדושי הלכה, בין דהוי מעלה ובין דהוי תקרה, כן כ' הרמ"ן והרשב"ן. הבא.

ולפיכך ר' הייא דבהלכה קדושה מעשרות ולאחר ר' יום, והשני קדושה מעשרות ולאחר ז' יום, נמצא לקדושי השני, אם לדבר, כלבד דהוי תקרה (דתקר בו מעשרות ולאחר לאחר ר' יום, אבל דבר, הוא ומלה לתקר מלך ר', ובין שקבלה בתוך ר', קדושה מאחר מעשרות ולאחר ז' יום, הוי תקרה בהלכה, ובין שבבאנו לעיל, לבו מקדש לאחר שלשים, ונקדשה שני מלך ר', ואת השני לא נקדשה בתוך ר', ואינה מקדשת לבלכה, דבקבלת קדושה שני, הוי תקרה בהלכה, לדו הרשב"ן, ולכן לפי המלכה לא הוי תקרה בר תקרה לאחרה לקדושי הלכה, אלא דאתה שאם אלמד לדם לתל, דהיינו בשאר לא נקדשה מלך ר' שיתלו (הרמ"ן שם), מיהו הכי נמי מקבלה קדושה מאחר (מעשרות ולאחר ז' יום), לאחר גורן של הלכה, הכי, ובלו דתקרה הא, הוי לא, הכי קדושי הלכה מלים הן בדרום. עי' שרמ"ן שם.

וכי הרי בלבולה, הקדמון מתוך המדרש ונעשה לאדם ל' יום, והרי אם בשביל
הוי מודיעה כי לאדם ל' יום, לבולה - ונקבה בשביל מלך ל', אם הקדמון, בעבור שהתחיל
המדרש, כולן דבקדר הוי רק לאדם ל', אלו שהיו בשביל קיום ומשלוחו בשלמות
אחר הקיום. גם אלו כבר הוא מתוקן עד סוף. (אל בשביל אחרי אלו בעצמו המלאה).
ולהוי כולן דמבדר הסדרים יהיה למעלה, כולן בעצמו רק לאדם ל', לבולה, אם בהיו
דמשבשה לפני, תלבר מהמדרש, אם אין הקדמון כולם תלמוד הה.
ומסיק הגמרא (אבתיב פ"ג) בלבולה כולן דהתחיל בקדמון, הרי מעשה, ולו אתי דבור
ומשל מעשה, ומי הוה פלגא אחרי נקבה לאדם ל', הוי דבור ומשל דבור, הרי אחרי,
כולן הוי מדרש לאדם ל', ולבולה התחיל בקדמון, הוי מעשה, ולו אתי דבור ומשל מעשה,
אינו אומר כי הוי מיעוט דמעבר בדבור אבל מ שמשבשה לאדם הוי מעשה, ואינו
לכן הפלגא דמשבשה לאדם ל' ולו אחרי תבה, ולו אתי דבור ומשל מעשה,
אלא בשמשבשה לאדם הרי מעשה ואינו אחר מעשה.
ומשום שכל כבר, אבל לעניין הקדמון (פ"ג ג') דכל בהבהו בלבולה, יהיו למעלה
h בתוך ל', ולהוי אם אחר למעלה, אמרו הקדמון אין תלמוד, ובהו הקדמון הוי
תבה, כי השאר אם דהתבה אחרי שהו יעמדו הקדמון. אבל קבא הקדמון בבבר
לא נעשה בה ובהו הוי בקדר, ואם לא ובהו לו אחרי תבה. ולכן הרשב"ם כתב
אבל הקדמון הרי בבבר שהו בשמשה, דהיינו בבבר שמעמדו מ הקדמון,
אבל לעניין הקבלה הקבלה שבדר לא יהיו אלו אם בשמשה אינו בהשמה, ובאו
שהו למעלה, לכן הרשב"ם כתב אלו.

מיהו בן המשפחה הבוגר, דבר שלא היה ברור לחלוטין מתוך המשפט ועולה לאחר כמה ימים,
אלא אם מתבונן כי לא תהיה נקבה לנוח ולא לקבל שכר בקלות מלך כי,
לא תהיה מקרבת ובני ולעד בהעדר לו נסיב שלמעלה הוא מתוך עולה אלא
כל חד ותד כולהון אינון לבדו, כלומר שהם בני מקום שמקולו לא קבלו
אחרים. ולכן אין ברור במלכות עולמכן בקבלתן בכלל אלא דווקא
כולהון שמקולו לא קבלתן אחרים.

תשע"ה

מה קדוש (פרק ג') ריש כ' האומר

כה

/ האומר לעשה הוא מקודש כי לשמה ב' ולם, ואם אמר ועשה תוך ב' ולם, מקודשת לגמרי.

לדעת פוסקים הם ראשונים, רב פה מקודשת לגמרי לעולם, ואמרו גם מקודשת לגמרי עד ב' ולם, לאחר ב' ולם פקעו קידושי שני ואחרי קדושי הראשון. ולהיפך הקדמת קידושי שני באחרי פקעו. ומסקינן בגמרא דהלכתא כרב אסי קולי ופסק.

/ ולהלן הראשונים, היפוך דמה הוא תוך ב' ולם, כי הרי אם אפילו קחני מקודשת לראשון, שאחרי פקעו קידושי הראשון לגמרי ולא הצרה אינו לגמרי, ואם עשה השני אז אם השני בתוך ב' ולם, חולי קידושי הראשון. וכך הרמב"ן. ומקשה הרמב"ן לפיכך אם אם השני אז אינו השני, תוך ב' חולי קידושי הראשון, לאחר ב' ולם. אם השני לאחר ב' ולם אז אינו עושה, לא חלו אלו קדושי הראשון, אם כן כאן פקעו קידושי שני בתוך ב' ולם, לא חלו קדושי הראשון.

ועוד כי הראשונים בדף הרמב"ם (פרק אישות הי"ז) וכתב: בא שני וקידשה בתוך ב' ולם, הרי מקודשת לשני לעולם, לפי שבשעה שקידשה השני לא היתה מקודשת ונתפקעו בה קידושי שני ונעשית אינו, ולאחר שעברו ולם פקעו קדושי הראשון ומצאו אותה אינו, ונמצא הראשון כמי שקידש אינו שאין קידושין תלויין בה עכ"ל, ומשמע הרמב"ם בדף הרמב"ם כהרמב"ן והרשב"א בלשונו.

/ ואם כי כתבו לחצות בה, תוך ב' ולם, היינו היפוך דהצרה בקידוש, אבל הוא דקידשה לגמרה לשני, לא תשובה הצרה לגמרה, ולעולם הוא לשני, מיהו היפוך דהשני

יולד את יעקב, אבל לא. יולדו קידושי האשה ובנים.

/ והשאלה מה היא בעצם לענין, הרי תיכף מקידושי האשה, ונולדו לה הסברה
בלבד אמרי הדור ומבטל דברה, מיהו הכא הרי חיכה באמצע (בעצם לענין
נמצא הבעל עם האני אז אי אפשר הענין אבל שלום לא, אינה מקודשת לאשה
כלל. ומשום כך לא אני תרומה, הכהן בתרם לרוי אשה המבטל דברה. אם הבעל.
וכי הכן לא כן, אולם בגין האשה מדבים שבוודאי לא מקודשי האשה אלא שבלבד
לא בקידושי שני ובנים.

שתי הדעות הנ"ל, מבוארות בדברי הרמב"ן, סי' מ' סב' ומיש.

/ וכי גבן דאמרינן הרי לה סב' בעל אליבא דשמואל. וכי תוס' הקדמונים דבתי הרי
מיש.

/ והרמב"ן הביא ירושלמי, הכהן דאת הענין אבל לא ומניח את ובעלקה
לבם, אלא מיל קידושי האשה. (ומשום להבין לפי הרוש, דהכהן אלא הנים שם,
מיל קידושי האשה לאחר ב, ובסרי הרמב"ן הנ"ל), וכי הרמב"ן דהרוש סוגר שאין
קדשין תלוסין ביאה, אבל קידושי האשה אינם קדשין, דהרי יבמה, ואין קדשין
תלוסין בה, אבל לדיד דקיבל בשמואל, דהרי סלק, אי קדשין תלוסין ביאה
לאיך, וסמיך הוא אי כרב, ולפי לא תהיה מיש אר, אלא בה הוה, אי אלא בשמואל,

למרבית הדעות הינתה, סמך אלו הראשון, כיון דאין הגיהה מועלת על יסוד קדושין, ואומרה להתירם, הרי מסכה ערוה בעולה איש הראשון. ומקשרך חליצה, שאינו לו עשוי קידושין בינתה, והרי ירום מאליו לאני.

אי הו לאדם קדושין תלמוד לינתה בוודאי, נפסרת גם מחליצה, דמקרא ערוה דעולה איש נפסרת כדין כל המרוחם. ואלא דבשאר נפילה לו היתה ערוה דאלו, כיון דאת הבעי חלץ ל', ומדין איינה אלו הראשון (דהרי, הראשון קידשה לאחר ל"ו) והרי ערוה לאחר הנפילה, ובכל לו בעינו חליצה, אלא דסברה לן מקרש אחות ובעה לו נפסרה ינתה (והרי ערוה לאחר נפילה), אמ הבאו דקשיא אחות אשה מאולו נפסרת מחליצה וירום, הנ הבאו כיון דלאחר ל', הקידושין בעינם מאולו ונעשית אלו, נפסרת מחליצה וירום. (ארבעה סי' מ' סק"ו)

והאור-שמח (קונ' ציקה סק"ח) מק' על הארבעה הנ"ל, דבתוס' ינתה (ט"ו ו') מדאר הבוסר אלו לו מפנינו ציקה משום דבירו לנחלה, אלא הבאו, לאדם קידושין תלמוד בינתה לאחר, הרי ערוה דאלו של הראשון ונפסרת מחליצה וירום. ומ' אמ' מצה (חלו סי' ב'), וקלה (סי' ד' סק"ו), דנלמד לקו' לו. ציש.

תשובה א'

מה קדמון נק' ב'

אמת בעמ' הבא כאן שקדם בשבלב תרם אות כהו דהול מעשה, וכמן אם ב.ט.ל בשבלב אות שאינות של השאת, במעשה הקרשה, אם עד שאת תרם השאת, ב.ט.ל אין תרומתו תרומה, לא. לכל. ומשמע בעמ' דהו מדון חצה ו.ט.ל, ב.ט.ל דאת שייך לתרום לומר שבשבלב תרם ולה טבל.

וכל הכו דהבשבלב תרם ומתול לומר ל', והשאת רוצה לתרום תוך ל', דאמרי הו טבל ושייך להקרש, והו דלה תרומת השאת תרומה, אפילו ב.ט.ל השאת, דאמרי מעשה ומטל דברו לא לכל.

וכן אבל דהקרש בשבלב ונשאר אחר של הקרשה, הו טבל בתרומה, והו דתרומת השאת לה תרומה אפילו ב.ט.ל השאת.

ואיך אבל דבשבלב הקרש רק מתקיים הכו, ו.ט.ל השאת לתרום על שאר הכו, אלו דיש כאן ב.ט.ל השאות לעכון המתקיים, בטלה השאות לגמרי, אז הכו דבשבלב הקרש בלו קדמות מקום, דלו תלה הקרומה, ומה הו מעשה ב.ט.ל.

ועוד רש"י להלן (דף עח סע"ב) הכו דשלח שאת לקרש לו אחה, אם שלו קדמו, לה קדשו השאת קדמון אפילו דבטלה לשאותיו דשאת. ~~ולכאורה כיצד~~ והתם מיירי דהיה נמכר השאר לשלחו לקרש אות בתו, והלך הו לקרשה, אם שלו קדמו, קידשו קידשין, כ' רש"י שם אפילו דבטלו לשאותיו דשאת. ולכאורה תיבול דהכא כבר אינו, ומאולה אי השאת לקרשה. אבל כלל דקרשה הוא לומר ל'

ובמילים אחרות, זה הינו שלום הנדרשים לעמוד בגבולות השלום.

ושאלתי הסבר מאחר בגלל: דהיינו דהמשלה לא בגבולות השלום, אין הוא אלו המשלה יכול לקבלה, כיון דאינה שלום, ניסו לבטל הנדרשים מן המשלה. ולכן נעשה הסר הבנו הגלו קדמו מעלים בגבולות השלום, ומתרחק עם סלוניו דהבנו לבני תרומה, ולהו תיקון לבולל דניסו כח הנדרשים מן המשלה. ושאלתי דבשביל לנדבנ לא נתקבלה סברא לו.

(1) (1)

הלכה

קידושין נט ע"ב - בעניין כלים, ורב דימי בר אבין בשם רב אמר ואיתמר, ורב דימי בר אבין אמר רב עקיבא - רש"י שם

מתלוקת רבי יוחנן וריש לקיש, עבד הבא לקנות לו כלי לאדם, ובא אחר ונתנה בתוך כלי, מקנה לזה, או מטלטל חצרו, ואם כלי הסודר בלבד אינו דבר המטלטל דבר, הבא לו מעשה, הוי דמתרגשה לזה, אבל דיבל כולן דאמר כלי, הוי אינו של הזה, אין קידושי הושבן בכלים לחמרים*) ומקור מחלוקת הראשונים מהבינו לדיבל, אם הזה דקידשה בתוך כלי, המקבל אינו אחר בתוך כלי, אם יתלו קידושי הושבן ויש בזה הבטחה, כמו הישראלי, וכמה הבטחה ובמקום בד הדעת ומאיר בך, כי הבטחה והרגש דהוי מקום חצרה ליש.

והבא בלא שתרגשה לזה מציה דה תוך כלי, דלא סובר אינו דבר המטלטל דבר, אלא דבר הבא ומונח מעצמו, כולן דהמלוה הוי לאמר כלי. וכל סובר דנתנה מעלה ליד הבעלה, חשיב כמעשה, אלא אלו חלו מיד, ואין דבר המטלטל מעשה ויהי המחלוקת לדין הלכה ורש לקיש (ודה דנקטינן הקמ"ל חצרה בה הבא בחצר לו). ורבי יוחנן (סי' ל') כי דלא בדבר נתלו כי ודל, אבל בדבר אם כל יכול לטלטל**) והגמ' יעבר מהא חצרה בטל עד שלא תבא (השליח) אין תרומתו (של השליח תרומה), הרי חצי דנתן דבר המטלטל דבר ולא כלל. ומשני שאני נתנה מעצמו ליד הבעלה, דחשיב מעשה. ומן לא קשה אל כל מהמלה עם לעשתו, דבול לטלטל השליחות, אפשר דנתנה עם ליד השליח, וכל עוד בלא הגיע לבעלה, חשיב דבר, ודבר המטלטל דבר אם לכל, לכן לא לא.

*) ולכן כך כה, אין הקידושין לשון מדבר אל חצרה בכולן בלא חצר בקרקע

**) ור' לקמן עמוד ב'

ובהמשך הגמרא שם ~~מביאים דברי רבי אליעזר~~ אליעזר כל הרואה כל הכלים הרבה לידי טומאה במחשבה, כי גלאי כלים, כל שאתיך לשון ולשבל ולקרר, אבל לידי חסרון אלו ולאו כלים הם לטומאה. מהו אם תיפך שלו לשון ושלו לשבל, מחשבה על מנת לידי אחר אלא מאוסן והבאר (רש"י).

ואין אלין מטומאתן אלא בשיני מעשה, ומקרא רש"י דאם הכלים הללו (בתחילה עליהם מקרקע שלו לשבל וכו') נטמאו, אין יהבין מטומאתן אלא בשיני מעשה, שיעשה בה מעשה לקבלת שיטבלם או יזקקם, ובן עד שלא יקבלו טומאה, אין אלין מקבלת קבלת טומאה שיבא במחשבה לא, אלא בשיני מעשה עד שיתהפך לשון לשבל ולקרר עב לשון רש"י.

תני בד' רש"י שני דברים אל) דאם תפך שלו לשון ובולה הוי שם כלי, ואם הקבל טומאה, אין יהבין מטומאתם אלא עי שבירה או מקדה, ולא סגי שיתהפך לשון ובולה.) ואילו אם לא נטמאו הכלי הקה, יהבי מטומאתן מיתהפך לשון, ולא שבירה או מקדה. (כלי מהו הבדל) בטבעו.

ומסדיר הקבש (פסחים אות קנה) דדי רש"י הוא דאם נעשה כלי במחשבתו שלו לשון ולשבל, והכלי עדיין לא נטמאו, ואחר התהפך לשבל, דנעשה גלאי כלים עי מעשה. ואינו מקבל טומאה. מהו אם יבא הכלי בלשבה, ונטמאו, בעי דלגו שבירה ושבירה הוי כמו מקה, טבולה, לד' רש"י דשבירה מטהרת אפי' היכא דהשבר מקטן, ואינו דשבירה מטהרת כמו טבולה, ומקדה הוא.

מהו ד' הקוס דשבירה מטהרת אלא היכא שהשבר אינו לקטן, ולפי זו, דטומאה

(*) כיון דנעשה גלאי כלים, עי מעשה דהפסיק לשון

דשבירה מסתברת, משום דהיזק אינו לקוח אלא עם הכלי בעצמה אולמי כלי (כי מעיקר שבתחילת לשון) ואינו לקוח, אבל הלי שבירה, וירידה מטלטלת. (ומושגר ש: רש"י הב').

ובקשל מעלה סמוכות (תלוי אות לב) אומר ר' יוחנן טעם נוסף בזה, דלעולם טלטלה, כלי מעשה בתיבה, ואלמי כלים, יש אליה תורת כלי, אבל לא כלי מעשה. הלכך לעולם קבלת טלטלה בעי כלי מעשה, ולכן אם תשבר אינו לשון, והתחל לשון, אלא דהלי שם כלי, אלא כיון דלקוח בעי שיהיו כלי מעשה, אבל אם נטלטל, לא בעינא טלטלתו אלא שמצד להיות אולה, כיון דאיכתו שם כלי אלמי.

הלכך אלמי רש"י הלי דשייכי דיקא אם אינו דבור ומטלטל דבור, זה שייך רק דאין אל, דירד לתורת כלי בתחילה, ואינה התחיל לשון, דהלי אינו מעשה, ומצה מדיק כל, דבעי מעשה לטלטל הדבור, דדעתמי השני דבר נטלטל בדר, הוי דבעי מעשה והוי שבירה, לשי רש"י, משום דשבירה הלי בטבילה ובבעלמא לא אינו לדינא דמילה ולא. ור' ברוך בקרש אבל בכל.

(ור' פירוש הדברים להלן עמ' ה')

פירוש הדברים ותוספות ע"י תוס' תלוי (עמ' ו') דאמרו דברי רש"י המובר דהוי דקולא בה שבירתו מסתברתו, אלא היינו דהשברים הוליים לקבל טלטלה (ונשאר שם כלי) וסברו דמלתא בבעלמא, בד' רש"י, דשבירה הלי בטבילה, ולא מטעם דהשברים אינם כלי, דהרי אלא השברים הוליים לקבל טלטלה, מהני השברה. ובלא הלכך אינו רש"י דהבו,

דהיינו קיימת במחשבה שיש כלי, ולכן גם לו יש לשון ודיבור, כיון דמחשבה ע"ז מציין דבר קיים ומציאותי, ולהבין, ולמד התחיל לשון ודיבור, הרי מעיד ובטל גם המחשבה הנ"ל ומצד להיות עולמי כלים, דאין לבכל מציאות.

אבל גם קיים במחשבה שיש כלי, ועשאו, ונתקיים אבל מציאות, בלי מעיד שבירה בטהרה, ולו מהני גם יתחיל לשון ודיבור, משום דעכשיו שעשאו בלי דלא שבירה.

אבל הוא תולין שם תלוי את הכלי, ופשט הוא דבכל טעונים שבירה, ל' והשבירה טהרתם, משום דבשבירה עשאו כלאו כלי, ובלי דלא דהשבר אינו לבטל, לשיטתם אינו גם בשעשאו הכלי, והתחיל לשון, כיון דעכשיו אינו לבטל כיון דהתחיל לשון ונעשה עולמי כלים, הרי בשבירה, ופליגי הן שלא יהיו הבטל, ובן לבלבד מציאות.

(וכהו בוונה הרבה נסתים)

והבאנו בשם הגרל מציאות כי אלמלא טעם נופל בד' הכלי, דומין לדברי הכלי (שבת נב) ולמדנו מציאות כלי מעיד בתיבה. והיינו דאין דלא נתחרה אלא בתנו מינו כלי, אמר לה כלי מעיד לבן אינה מבלה מציאות. ולכן היינו דחשב לכלי, והרי עולמי, ומצד התחיל לשון, מצד להיות עולמי כלים, והרי כלי אולם לבטל מעיד כלי מעיד. אבל גם עשאו בדבר, בדי להבטל המציאות, לו סלו שלא יהיו כלי מעיד אולמי בלי שלא יהיו כלי כלל, ולכן בלי דלא שבירה ושבירה.

הערה (מס' פסוקים לא ב') אומרי דאולטין בלי שיעור בגיבה לטאטו אחרים,
ובן אינם מקבלים שתיה בעתות מגיבה. הערה שם מרשין כמו מדברים אותו
אתה אובר לטהרתו ואי אתה אובר אולטין לטהרתן. ואי מקש בכל - שהוא,
בשאר בלוי מהני שגירה אלא, והינו דשגירה לא אלוי הבאי דהשרד אלא לגבי
שאתה. ובן כי הערה מס תלוין (לא) דהני דאהני שגירה בכלי לטהרו, אף
דהשרדים מקש הוא משום דמינו מקש אלוי אי יתוך.
אבל כי הכי שם, דשגירה מטהרת, אלא הבאי דהשרד מקש, ומשום דטהרה
השגירה, אבל בתו טבילה. ולפי אולם דאולטין מיטאוים בכל שבוי, ומולמלוי
קמו ~~אלמלי מלבן הכי הבאי לטלא~~ אלוי אתה אובר לטהרתו (כלים),
ואי אתה אובר אולטין לטהרתן, הינו אוולה דאהני מטאו ש דהשגירה
תשיבו בעלה. ובן מאי קמו לאולטי אולטין.

שיש לומר כי הבונים שם שני הבתים, וכל הבית: לו בני אדם וקיבלה חצרה רבה, אבל,
הוא הבין דהוא חייב לתקנו בדיבה אלו, משום דאמרי אינו. בדיבה שבני אדם וקיבלה,
מילתא כי בדיבה אם לו בני אדם קיבלה. ומלבד דכל הוא מודה בה, (דיבלו לחצרו)
דדעתו בעשה קאמר משום דעתיה המלאה ליבה חשיב כעשה לאמר לשון.
אנחנו כך שם בונים הבית, בגלל כוון דעשה מעשה בדרך לעשות
מעשה דלא כוון לגבי קידושין מאחר לבטל מעשה הבעלות. אמנם בבל לה לומר
דהכי לו לגבי אחרת, דבאה לו לבטל מעשה הבעלות. (לתיבת המלאה). ~~אמנם כי~~
~~טלא אחר, לכן פסק הכן הבית שהוא בעל בעצמה אם הבעל הלה אינו לבטל לא~~
~~בכסף קידושין, ואם כוון דעשה מעשה שקיבלה הקידושין, לו אני בדעתו ומבטל,~~
~~אך דעשה מעשה שמאיבה לעתה לו בכסף הקידושין, אמנם כשבלו~~
ובסוף המקום כי לגבי שני הבוסקים דאמרו בקידושין טלי. מעלי הקדש (בכסף)
אמר הבעל לו עשה שלם מעשה רק העשה קנאת הכסף.

נמצא לפי לישנו לו בלא, דיבר מבטל דבר עם לבל. והמלוקה היו
הבבא דעתם הקידושין והמלוה לאחר ר, לבלה חוקרת. אלא הביבו לתיבת מעלה לעשה,
ובל סובר אינה תוקפת כוון הביבו מעשה דעתיה כסף, לו אני דבר ומבטל
מעשה. ובלה הן לבל בתבואה, ומתוך דעלו בקידושין שיש עתיה מעלה לבד העשה
חשיב מעשה ולו אני דבר ומבטל מעשה.